

Een lange noot leggen die werkt

Hij is de bekendste saxofonist uit de Nederlandse (en Belgische) pophistorie. Bertus Borgers maakte nu een Nederlandstalige cd en hij treedt morgenavond op in Hengelo op het Bluesfestival. 'Sax ligt het dichtst bij de stem.'

'Het is schrikken wanneer je het voor het eerst gaat uitvoeren.' Bertus Borgers had altijd in het Engels geschreven. Een jaar of vijf geleden doopte hij op aanraden van Raymond van het Groenewoud zijn pen in Nederlandse inkt. 'Ik had zelf nooit de mogelijkheden gezien, maar Raymond is een 'hardlijner' wat dat betreft. Ik ben er uit nieuwsgierigheid aan begonnen en nu ben ik eraan verslingerd', zegt Borgers (56). 'Ik schrijf geen Engels meer.'

Normaal, Skik en Rowwen Heze hadden laten horen dat zingen met een bepaalde tongval -in Borgers' geval een Brabantse- alom geaccepteerd en gewaardeerd werd. Borgers trok de stoute schoenen aan. Au. 'Nederlands, al dan niet met tongval, komt veel harder over. In het Engels kun je jezelf wegsteeken, in het Nederlands niet.' Want: het moest opeens verstaanbaar zijn. 'Van het Engels verwachten mensen alleen maar een bepaalde sfeer. Met wat trefwoorden en refreïnen ben je er al gauw. Maar zing je in het Nederlands, dan willen de mensen horen wat je zingt.'

Dat had dus ook gevolgen voor de muziek. 'Ik moest zoeken naar muziek om de teksten soepel overheen te laten lopen.' Hij ging de studio in met zo'n twintig liedjes, om eruit te komen met een cd met elf tracks, getiteld Z.G.A.N., de bekende afkorting van Zo goed als nieuw. 'Allemaal verschillende type nummers. Ik wilde een cd die niet overal hetzelfde klonk. Ik wilde een stel nummers in verschillende stijlen, om te kijken hoe het werkt. Daardoor is de plaat behoorlijk gevarieerd geworden. Misschien was dat commercieel niet zo verstandig, maar zo wou ik het.'

Waar Z.G.A.N. muzikaal dus heel divers is, heeft Borgers het in zijn teksten dicht bij huis gezocht. 'Het moest geen cabaret worden en ook geen literatuur. Ik hou van alle-

Bertus Borgers, de bekendste saxofonist uit de Nederlandse pophistorie, gebruikt ook zijn stem. 'De sax ligt het dichtst bij de stem.' Eigen foto

Bertus Borgers op Bluesfestival Hengelo

daagse spreekteksten.' Bertus Borgers is Brabander. Oudste van negen kinderen van een arbeidersgezin uit de Kempen, meldt de encyclopedie. Een beetje kenner van de Nederpop noemt zo een vijftal bands waar Borgers sax in speelde, of het nou als bandleider was of als gastmusicus. Mr. Albert Show, Golden Earring, Sweet d'Buster, Herman Brood's Wild Romance en De Straffe Mannen, de band van Raymond van het Groenewoud. 'Allemaal leuke gezelschappen', antwoordt hij tactisch op de vraag welke band hij het leukst vond.

'Mr. Albert Show was een spontaan ontstane club van gelijkgestemden, die bezwaar

hadden tegen alles. Een besloten club-sfeer, typisch voor die tijd. (Eind jaren zestig -red.) Sweet d'Buster had dat muzikanteske van goede muzikanten die samen willen spelen en met veel plezier ook denk ik terug aan de tijd bij Herman en met Rosa King. Allemaal goede herinneringen.'

Sax spelen en zingen, stelt die combinatie eigenlijk eisen aan strottenhoofd en spieren? 'Daar heb ik eigenlijk nooit bij stilgestaan. Qua ademhaling is het ongeveer hetzelfde. Ik heb het altijd langs elkaar gedaan. Vreemd eigenlijk dat ik wel sax-educatie gehad heb en nooit zangles, nog geen minuut, kun je wel horen ook. Het is meer een kwestie van dat ik het graag wil. Ik vind het een normale overgang van sax naar stem of terug. Sax ligt het dichtst bij de stem. Het zijn tenslotte allebei melodieinstrumenten.'

Gevoel voor melodie, dat vindt hij belangrijk in een saxofonist. 'Ik vind dat de waardering voor de sax door de jaren heen veranderd is, verbeterd is. Het is niet alleen meer hard toeteren in een blazerssectie. Er zijn meer mogelijkheden gekomen om met een sax melodieën te plaatsen. Het hoeft niet alleen meer scheuren te zijn.'

De naam Candy Dulfer valt. 'Een erg goed saxofoniste. Ik oordeel niet graag over collega's en daarmee ben ik blij dat je naar een goede vraagt. Candy durft een melodie te trekken. Sax moet meer zijn dan akkoordbrekingen en toonladders uitpoepen. Een lange noot leggen die werkt, het idee en de durf om een melodie ergens overheen te trekken.'

In de komende jaren zal hij Nederlandse nummers blijven schrijven. Ook heeft hij plannen voor een instrumentale plaat. Op Z.G.A.N. staan twee instrumentals. Of het jazz wordt? 'Tussenoplossingen. Feitelijk kun je in deze tijd niet langer met woorden als jazz of jazzrock uit de voeten. Het laatste nummer van Z.G.A.N., 'De laatste man', is geïnspireerd door Miles Davis, maar dat zal de Davis-fan weinig zeggen. Ik kan geen echte jazz spelen. Een goede atmosfeer zegt me meer dan een bepaalde stijl.'

THEO HAKKERT

Bertus Borgers & the Foyer Rock Band.
Vrijdag, De Kleine Kunst, Hengelo,
22.00 uur.

